

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 13Cpr/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116214305
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blažena Szpyrcová
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2018:7116214305.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Blaženou Szpyrcovou v právnom spore žalobkyne: L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom H., právne zastúpenej advokátkou JUDr. Katarínou Čorbovou, so sídlom Košice, Žižkova 39 proti žalovanému: Správa ciest Košického samosprávneho kraja, so sídlom Námestie Maratónu mieru 1, Košice, IČO: 35 555 777, v konaní o 9 286,50 Eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žiadnej zo strán náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa svojou žalobou, pôvodne vedenou na tunajšom súde pod spis. zn. 13Cpr/2/2014 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 15 013,92 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 12 754,59 Eur od 8.2.2014 do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že medzi žalobkyňou a žalovaným bol založený pracovný pomer. Dňa 1.7.2011 bola žalobkyňi doručená výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 24.6.2011, z obsahu, ktorej vyplývalo, že žalovaný so žalobkyňou končí pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce pre opakované menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. V zmysle predmetnej výpovede a príslušných ustanovení Zákonníka práce uplynula žalobkyňi výpovedná doba z pracovného pomeru so žalovaným dňa 31.10.2011.

3. Žalobkyňa podala na Okresný súd v Trebišove žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Okresný súd Trebišov rozsudkom zo dňa 26.9.2012 pod spis. zn. 6Cpr/1/2011 určil, že výpoveď daná žalobkyňi žalovaným zo dňa 24.6.2011 je neplatná, čím konajúci súd vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

4. Predmetný rozsudok Okresného súdu Trebišov bol napadnutý odvolaním žalovaného, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 13.6.2013, vydaným pod spis. zn. 2CoPr/1/2013, ktorým potvrdil vyššie citovaný rozsudok Okresného súdu v Trebišove. Oba rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 9.8.2013.

5. Žalobkyňa ešte pred podaním žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vyzvala žalovaného písomným podaním zo dňa 8.7.2011, aby ju naďalej zamestnával a prideloval jej úlohy v intenciiach príslušných ustanovení Zákonníka práce a uzatvorenej pracovnej zmluvy, z čoho možno vyvodit', že žalobkyňa oznámila žalovanému, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával. Žalovaný však výzve žalobkyne nevyhovel a naďalej zotrval na tvrdení, že pracovný pomer so žalobkyňou bol ukončený v zmysle relevantných ustanovení Zákonníka práce a žalobkyňi neumožnil výkon práce v súlade s obsahom pracovnej zmluvy. Po vyznačení právoplatnosti vyššie citovaných rozsudkov žalovaný

vyzval žalobkyňu listom zo dňa 15.8.2013, aby dňa 19.8.2013 opätovne nastúpila do zamestnania na jej pôvodné pracovisko do Trebišova.

6. Žalobkyni uplynula výpovedná doba z pracovného pomeru so žalovaným dňa 31.10.2011, pričom žalovaný nevyplácal žalobkyni mzdu v období od 1.11.2011 až do 19.8.2013 napriek skutočnosti, že v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce nikdy nedošlo k ukončeniu jej pracovného pomeru so žalovaným, keďže žalovaný dal žalobkyni neplatnú výpoveď a žalobkyňa oznámila žalovanému vyššie uvedeným písomným podaním zo dňa 8.7.2011, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával.

7. Podľa žalobkyne žalovaný jej dal neplatnú výpoveď z pracovného pomeru v treťom štvrtroku 2011 a rozhodujúcim obdobím pre výpočet náhrady mzdy žalobkyni je druhý štvrtrok 2011. V rozhodujúcom období žalobkyňa podľa nej dosahovala priemerný zárobok vo výške 766 Eur mesačne. Hoci jej za mesiace máj a júl 2011 žalovaný nevyplácal osobný príplatok vo výške 269 Eur mesačne, doplatil jej po právoplatnosti rozsudku o určení neplatnosti výpovede v septembri 2013, preto tieto osobné príplatky zahrnula do priemerného zárobku ňou dosiahnutou v druhom štvrtroku 2011. Z uvedeného dôvodu náhrada mzdy žalobkyne za obdobie od 1.11.2011 do 19.8.2013 predstavuje podľa nej 16 633,59 Eur.

8. Žalobkyňa ďalej uviedla, že má nárok aj na zaplatenie osobného príplatku vo výške 269 Eur mesačne a príplatku za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla vo výške 16,50 Eur mesačne za obdobie od 1.7.2011 do 31.10.2011, spolu 1 142 Eur, ktoré jej žalovaný odobral len preto, že s ňou mienil skončiť pracovný pomer.

9. Žalobkyňa poukázala na to, že nebyť neplatného skončenia pracovného pomeru bola by dosiahla odmenu pri príležitosti životného jubilea (50 rokov veku) vo výške 766 Eur. Žalovaný jej túto sumu vyplatil len vo výške 480,50 Eur.

10. Žalobkyňa podľa nej má nárok aj na zaplatenie sumy 1 500 Eur z titulu odmien za rok 2011, prvý polrok 2012 a druhý polrok 2012, ktoré by bola riadne dosiahla, ak by s ňou žalovaný neukončil pracovný pomer neplatne.

11. V zmysle uzavretých kolektívnych zmlúv mala žalobkyňa podľa nej nárok taktiež na poukážky na relaxačné a regeneračné služby zo sociálneho fondu, ktoré jej v období, v ktorom bol jej pracovný pomer zo strany žalovaného neplatne ukončený, poskytnuté neboli. Preto žiadala žalobkyňa od žalovaného taktiež náhradu za uvedené poukážky a to vo forme peňažného plnenia za rok 2011 v sume 30 Eur a za rok 2012 v sume 48 Eur.

12. Celkovo tak nárok na náhradu mzdy žalobkyne v období od neplatného ukončenia pracovného pomeru až do času, kým jej žalovaný umožnil pokračovať v práci podľa žalobkyne predstavoval sumu 19 639,09 Eur spolu s úrokmi z omeškania v zákonnej výške počítané samostatne od splatnosti každej jednotlivšej mesačnej časti mzdy.

13. V žalobe žalobkyňa poukázala na to, že po právoplatnosti rozsudku o určení neplatnosti výpovede žalovaný jej vyplatil sumu 6 884,50 Eur dňa 16.9.2013 z titulu nárokov neplatného skončenia pracovného pomeru. Keďže do dňa podania žaloby žalovaný z titulu náhrady mzdy zaplatil žalobkyni iba sumu 6 884,50 Eur žalobkyňa voči nemu stále evidovala pohľadávku na zaplatenie vo výške 12 754,59 Eur spolu s úrokmi z omeškania. Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa žiadala, aby súd zaviazal zaplatiť žalovaného jej sumu 15 013,92 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 12 754,59 Eur od 8.2.2014 do zaplatenia a nahradiť jej aj trovy konania.

14. Žalovaný na pojednávaní dňa 11.5.2016 uznal nárok žalobkyne do výšky 4 586,59 Eur istiny a úrokov z omeškania v sume 1 818,65 Eur. Preto súd rozhodol rozsudkom na základe čiastočného uznania dňa 11.5.2016, ktorým zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 4 586,59 Eur a úroky z omeškania v sume 1 818,65 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vylúčil na samostatné konanie zvyšok nároku žalobkyne, v ktorom bude rozhodnuté aj o trovách konania. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.5.2016.

15. Vylúčený nárok o zvyšku nároku žalobkyne je vedený na tunajšom súde pod spis. zn. 13Cpr/3/2016. Po právoplatnosti rozsudku na základe čiastočného uznania žalobkyňa žiadala o zaplatenie sumy 9 286,50 Eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania v sume 2 773,14 Eur, 9,5 % úrokom z omeškania

zo sumy 856,50 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia, 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 285,50 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2 528,50 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 3 903 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia a o 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1 713 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia a zároveň žiadala priznať nárok na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 %. Výpočet úrokov z omeškania a celý rozpis týchto úrokov doručila súdu písomným podaním dňa 7.3.2018.

16. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 17.3.2014 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania, ktoré mu v tomto konaní vzniknú. Vo vyjadrení uviedol, že pracovný pomer žalobkyne k žalovanému primárne neupravuje Zákonník práce, ale zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov a z ustanovenia § 1 ods. 4 jednoznačne vyplýva subsidiarita ustanovení Zákonníka práce vo vzťahov k obsahu zákona o výkone práce vo verejnom záujme. Na tento zákon nadväzuje zákon č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov. Nepoprel, že žalobkyňa je v pracovnom pomere k žalovanému, rovnako ani nepoprel, že doručoval žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 24.6.2011. Žalobkyňa bola odmeňovaná za svoju prácu na základe rozhodnutia o plate zo dňa 30.7.2010, podľa ktorého jej prislúchal funkčný plat vo výške 766 Eur, ktorý pozostával z troch zložiek:

- Tarifného platu vo výške 480,50 Eur
- Osobného príplatku podľa § 10 zákona č. 553/2003 Z. z. vo výške 269 Eur
- Príplatku za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla § 14b citovaného zákona vo výške 16,50 Eur.

17. V súvislosti s upozornením na porušenie pracovnej disciplíny a rozhodnutím o odňatí osobného príplatku zo dňa 11.3.2011 bola žalobkyni na obdobie mesiaca február 2011 odňatá časť osobného príplatku vo výške 100 Eur. Na základe rozhodnutia o odňatí osobného príplatku zo dňa 13.6.2011 zamestnávateľ žalobkyni odňal príplatok vo výške 100 % t.j. vo výške 269 Eur mesačne za obdobie od 1.5.2011 na neurčito. Toto odňatie sa nakoniec vzťahovalo na obdobie dvoch mesiacov od 1.5.2011 do 30.6.2011.

18. Pri doručovaní výpovede zamestnávateľ využil aj písomné oznámenie výšky a zloženia funkčného platu podľa ust. § 4 ods. 7 zákona č. 553/2003 Z. z. vo forme Rozhodnutia o plate zo dňa 1.7.2011. Podľa neho žalobkyni s účinnosťou od 1.7.2011 patrí funkčný plat vo výške 480,50 Eur pozostávajúci len z jednej zložky a to tarifného platu podľa § 7 zákona č. 553/2003 Z. z. v sume 480,50 Eur. Táto úprava funkčného platu vyplynula zo skutočnosti, že žalobkyňa už v priebehu mesiaca júl 2011 nemala pridelené služobné motorové vozidlo (oficiálne ho odovzdala 1.7.2011) čiže nárok na príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla jej nevznikol.

19. Zamestnávateľ, teda žalovaný, komplexne prehodnotil plnenie pracovných povinností zo strany žalobkyne a na základe ust. § 10 zákona č. 553/2003 Z. z., v ktorom mu výslovne dáva možnosť priznať zamestnancovi osobný príplatok rozhodol, že žalobkyni tento príplatok odoberie, keďže ňou vykonávaná práca vyššie uvedené atribúty nespĺňala.

20. Rozhodnutie o plate zo dňa 1.7.2011 bolo vydané v intenciách, ktoré zamestnávateľovi (žalovanému) priznáva zákon č. 553/2003 Z. z., preto na základe neho zamestnávateľ postupoval aj po návrate žalobkyne do práce dňa 19.8.2013. Uvedené rozhodnutie zostalo v platnosti až do dňa 31.12.2013, kedy ho žalovaný nahradil rozhodnutím o plate zo dňa 2.5.2014 zohľadňujúcim obsah Nariadenia vlády SR č. 441/2013 Z. z., ktorým sa ustanovujú zvýšené stupnice platových taríf zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme.

21. Žalovaný poukázal, že v období od 1.8.2011 do 31.10.2011 žalobkyni plynula výpovedná doba počas ktorej ešte u zamestnávateľa reálne pracovala a bola odmeňovaná podľa rozhodnutia o plate zo dňa 1.7.2011. Po určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou žalovaný písomne listom č. UR-2013/333-149 zo dňa 15.8.2013 vyzval žalobkyňu, aby dňa 19.8.2013 opätovne nastúpila do práce k čomu aj došlo. Z uvedených skutočností teda jednoznačne vyplýva, že žalovaný žalobkyni neumožnil vykonávať prácu v období od 1.11.2011 do 18.8.2013.

22. Žalovaný poukázal na to, že Zákonník práce v danom prípade možno použiť len subsidiárne, pričom sa v ust. § 29 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z. z. uvádza, že ak osobitné predpisy (Zákonník práce), ktoré sa vzťahujú na zamestnávateľov a zamestnancov podľa § 1 ods. 1 obsahujú ustanovenie o priemernom zárobku alebo priemernej mzde je ním funkčný plat podľa § 4 ods. 4 až 6 priznaný zamestnancovi v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie. Poukázal tak na nesprávne uplatňovaný nárok na náhradu mzdy žalobkyňou podľa ustanovení Zákonníka práce. Z uvedeného teda vyplýva, že použitie ustanovení o priemernej mzde a rozhodujúcom období, na ktoré sa odvoláva Zákonník práce, a na ktoré poukázala aj žalobkyňa je v tomto prípade vylúčené priamo zo zákona. Pokiaľ § 79 ods. 1 Zákonníka práce vo veci výšky náhrady mzdy sa odvoláva na priemerný zárobok v prípade žalobkyne je ním funkčný plat priznaný žalobkyňi v čase keď vznikol dôvod na jeho použitie. Uviedol, že žalobkyňa má právo na náhradu mzdy až odo dňa 13.7.2011, kedy bol jemu ako zamestnávateľovi doručený list žalobkyne zo dňa 8.7.2011, v ktorom vyjadrila svoj nesúhlas so skončením pracovného pomeru a oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní a deň 19.8.2013 je deň keď zamestnávateľ (žalovaný) umožnil žalobkyňi pokračovať v práci.

23. Žalovaný uviedol, že pre určenie výšky náhrady mzdy pre žalobkyňu je v danom prípade rozhodujúca výška funkčného platu, ktorý bol žalobkyňi priznaný rozhodnutím o plate zo dňa 1.7.2011 a predstavoval funkčný plat žalobkyne sumu 480,50 Eur.

24. Žalovaný poukázal na to, že oznámil listom žalobkyňi zo dňa 9.9.2013, že jej vypláca nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru. Týmto listom jej oznámil, že jej vypláca sumu 6 884,50 Eur. Táto suma pozostávala z náhrady mzdy za 12 mesiacov vo výške 5 766 (12 mesiacov x 480,50 Eur), odmenu pri životnom jubileu vo výške 480,50 Eur, osobný príplatok vo výške 100 Eur odňatý v súvislosti s prvým upozornením na porušenie pracovnej disciplíny, osobný príplatok vo výške 538 Eur (2 mesiace x 269 Eur) odňatý v súvislosti s druhým upozornením na porušenie pracovnej disciplíny.

25. Žalovaný vo vyjadrení poukázal na to, že na základe rozhodnutia o plate zo dňa 1.7.2011 bol odňatý žalobkyňi osobný príplatok, ako aj odobratie služobného vozidla, pričom toto rozhodnutie bolo vydané v intenciách a oprávnení, ktoré mu priznáva zákon a preto nevidel žiaden dôvod, pre ktorý mal žalobkyňi v rámci náhrady mzdy za obdobie od 1.7.2011 vyplácať aj osobný príplatok vo výške 269 Eur mesačne a príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla vo výške 16,50 Eur mesačne.

26. Žalovaný sa vyjadril aj k nároku žalobkyne na zaplatenie odmien vo výške 1 500 Eur, pričom k tomuto nároku uviedol, že mu chýba akýkoľvek reálny základ. Žiaden zákon, pracovná zmluva či kolektívna zmluva alebo iný interný predpis zamestnávateľa nepriznáva žalobkyňi odmenu vo forme, podľa ktorej by bola nárokovateľná. Údaje o výške odmien, ktoré by žalobkyňa bola údajne dosiahla, keby s ňou nebol neplatne skončený pracovný pomer je vymyslený a nijako nebol doložený. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 20 zákona č. 553/2003 Z. z., ktorý priznáva zamestnávateľovi právo (môže) poskytnúť zamestnancovi odmenu, nejedná sa o povinnosť. Vystáva teda otázka ako chce žalobkyňa preukázať, že by jej zamestnávateľ poskytol nejakú odmenu, keby s ňou nebol skončený pracovný pomer a práve v takej výške ako si uplatňuje.

27. Rovnako považoval za neoprávnený nárok žalobkyne na vyplatenie náhrady za relaxačné a regeneračné služby zo sociálneho fondu tzv. relax pasy, pretože tieto sú určené na regeneráciu pracovnej sily. Žalobkyňa na konci roka 2011 a počas celého roka 2012 pre žalovaného nevykonávala vôbec žiadnu prácu, preto nie je zrejmé aká regenerácia by v jej prípade mala byť potrebná. Žalovaný v tomto prvom písomnom vyjadrení spochybňoval aj výšku uplatnených úrokov z omeškania.

28. Súd vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav:

29. Z rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 6Cpr/1/2011-128 zo dňa 26.9.2012 súd zistil, že Okresný súd v Trebišove v právnej veci žalobkyne proti žalovanému určil, že výpoveď daná žalobkyňi žalovaným zo dňa 24.6.2011 je neplatná a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi trovy konania vo výške 482,72 Eur. Voči tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Košiciach. Odvolací súd svojím rozsudkom č.k. 2CoPr/1/2013-159 zo dňa 13.6.2013 potvrdil rozsudok Okresného súdu Trebišov a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Oba uvedené rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 7.8.2013.

30. Žalobkyňa predložila súdu písomné oznámenie adresované žalovanému, že nesúhlasí so skončením pracovného pomeru a trvá na ďalšom zamestnávaní, ktoré zaslala žalovanému dňa 8.7.2011. Uvedené oznámenie bolo doručené žalovanému dňa 13.7.2011.

31. Žalobkyňa ďalej predložila súdu Rozhodnutie o plate, ktoré vydal žalovaný dňa 30.7.2010, z ktorého súdu zistil, že týmto rozhodnutím bola žalobkyňa zaradená do 7. platovej triedy 11. platového stupňa podľa zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a s účinnosťou od 1.8.2010 jej bol priznaný funkčný plat, ktorý pozostával:

- Tarifný plat podľa § 7 zákona v sume 480,50 Eur
- Osobný príplatok podľa § 10 citovaného zákona v sume 269 Eur
- Príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla § 14b citovaného zákona v sume 16,50 Eur.

32. Celková výška funkčného platu priznaná žalobkyni bola teda v sume 766 Eur.

33. Žalovaný vyplatil žalobkyni nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru a oznámil jej výšku týchto nárokov, ktoré jej budú vyplatené písomným oznámením zo dňa 9.9.2013. Z tohto oznámenia súd zistil, že po právoplatnosti vyššie citovaných rozsudkov o neplatnom skončení pracovného pomeru vyplatil žalovaný žalobkyni nasledovné nároky:

- Náhradu mzdy za 12 mesiacov vo výške 5 766 Eur
- Osobný príplatok, ktorý bol odňatý v súvislosti s upozornením zo dňa 11.3.2011 za obdobie od 1.2.2011 do 28.2.2011 vo výške 100 Eur
- Osobný príplatok, ktorý bol odňatý v súvislosti s listom zo dňa 13.6.2011 za obdobie od 1.5.2011 do 30.6.2011 vo výške 538 Eur
- Odmenu pri životnom jubileu 50. roku veku vo výške 480,50 Eur.

Spolu teda vyplatil žalobkyni nároky z neplatného rozviazania pracovného pomeru v sume 6 884,50 Eur.

34. Žalovaný predložil súdu Rozhodnutie o plate, ktoré vydal žalovaný dňa 1.7.2011, a ktorým určil žalobkyni funkčný plat vo výške 480,50 Eur s účinnosťou od 1.7.2011, ktorý pozostával z tarifného platu podľa § 7 zákona v sume 480,50 Eur.

35. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 13.8.2014 popierala, že by jej bol zamestnávateľ, teda žalovaný, doručil spolu s výpoveďou dňa 1.7.2011 rozhodnutie o plate, na ktoré sa odvolával vo svojom vyjadrení. Poukázala na § 4 ods. 7 zákona č. 533/2003 Z. z. podľa ktorého zamestnávateľ je povinný písomne oznámiť zamestnancovi výšku a zloženie funkčného platu pri uzatvorení pracovnej zmluvy, pri zmene druhu práce alebo pri úprave funkčného platu. Z citovaného ustanovenia podľa nej nepochybne vyplýva, že ak mienil žalovaný upraviť žalobkyni funkčný plat bol povinný oznámiť jej písomne výšku a zloženie funkčného platu. Žalovaný si však svoju zákonnú povinnosť nesplnil a ak vôbec vydal dňa 1.7.2011 nejaké rozhodnutie o plate, nikdy toto rozhodnutie nedoručil žalobkyni ani písomne, ani žiadnym iným spôsobom. Poprela, žeby bol jej pri doručovaní výpovede 1.7.2011 doručoval aj rozhodnutie o plate zo dňa 1.7.2011. Poukázala na to, že ak 1.7.2011 odmietla prevziať výpoveď z pracovného pomeru, čo potvrdili svojimi podpismi zamestnanci žalovaného L. a pani O. boli by títo dvaja svedkovia podpísali aj na rozhodnutie o plate ak by jej ho bol žalovaný doručoval, že ho odmietla prevziať.

36. Žalobkyňa poukázala ďalej v tomto vyjadrení na to, že 13.6.2011 jej odňal žalovaný osobný príplatok z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny na neurčito, potom by nemalo podľa nej žiadny zmysel ani žiadne logické odôvodnenie, aby dňa 1.7.2011 žalovaný vydával nové rozhodnutie o plate, ktorým by žalobkyni upravil plat tak, že by jej odobral osobný príplatok. Trvala na tom, že vzhľadom na to, že rozhodnutie o plate zo dňa 1.7.2011 jej žalovaný nedoručil, že jej funkčný plat predstavoval sumu 766 Eur mesačne.

37. K tvrdeniu žalovaného, že žalobkyňa od 1.7.2011 nemala dôvod ani na poberanie príplatku za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla, pretože jej v tomto období už bolo služobné vozidlo odobraté, žalobkyňa uviedla, že používala služobné motorové vozidlo ešte minimálne v mesiacoch júl a august 2011. Ak by jej bolo k 1.7.2011 odobraté služobné motorové vozidlo, nemala by prístup ku kľúčom od vozidla, najmä pokiaľ ide o tzv. dallas kľúč č. 2263, ktorý jej bol pridelený a nemohlo by jej osobné zamestnanecké číslo figurovať v oficiálnej elektronickej evidencii prevádzky tohto motorového vozidla. Okrem toho uviedla, že s ňou nebola ukončená ani dohoda o hmotnej

zodpovednosti, ktorá sa vzťahovala na predmetné služobné motorové vozidlo. Takže žalovaný síce žalobkyni príplatok nevyplácal ale motorové vozidlo ju nechal používať, a pokiaľ by na ňom vznikla škoda uplatňoval by si voči žalobkyni jej náhradu na základe dohody o hmotnej zodpovednosti.

38. Ďalej žalobkyňa poukázala na prílohu č. 1 ku kolektívnej zmluve na rok 2011, podľa ktorého zamestnanci žalovaného mali nárok na poukážky za regeneračné a relaxačné služby ak boli nepretržite v evidenčnom stave u zamestnávateľa počas celého kalendárneho roka. Pokiaľ ide o odmeny vo výške 500 Eur, ktoré si žalobkyňa nárokovala za každý polrok trvania jej pracovného pomeru, ide podľa nej o odmeny obvykle udeľované zamestnancom zo strany žalovaného spravidla na konci každého kalendárneho polroka. Žalobkyňa sa preto domnievala, že ak by jej nebola daná neplatná výpoveď, tieto plnenia vo forme odmien a poukážok na regeneračné a relaxačné služby by bola dosiahla.

39. Čo sa týka úrokov z omeškania žalobkyňa uviedla, že rozhodnutie súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru má deklaratórny, nie konštitutívny charakter a súd ním iba autoritatívne potvrdzuje, že nedošlo k platnému skončeniu pracovného pomeru, teda že pracovný pomer zamestnanca nikdy nezanikol a stále trvá. Týmto rozsudkom súd odstraňuje právnu neistotu vyplývajúcu zo sporu medzi zamestnávateľom, ktorý sa nazdáva, že platným právnym úkonom riadne ukončil pracovný pomer so zamestnancom a zamestnancom, ktorý považuje skončenie pracovného pomeru za neplatné a trvá na ďalšom zamestnaní, čo oznámil svojmu zamestnávateľovi. Od tohto oznámenia patrí zamestnancovi aj náhrada mzdy ak sa v súdnom konaní ukáže, že pracovný pomer bol skutočne skončený neplatne a teda nemohol zaniknúť. V takomto prípade pracovný pomer nepretržite trvá a zamestnávateľ jednoducho mal povinnosť platiť zamestnancovi mzdu v lehotách splatnosti dohodnutej v pracovnej zmluve. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/246/2010 zo dňa 30.4.2012, podľa ktorého k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru dochádza preto u jednotlivých náhrad miezd spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť, a nie až právoplatnosťou rozsudku o vyslovení neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

40. Žalobkyňa predložila súdu aj písomné znenie výpovede z pracovného pomeru, ktorú jej dal žalovaný dňa 24.6.2011 podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, a ktorú jej doručoval dňa 1.7.2011. Súd zistil, že na písomnom znení výpovede v spodnej časti je uvedené, že dňa 1.7.2011 o 14:30 odmietla žalobkyňa prevziať túto písomnosť, čo potvrdili svojimi podpismi L..

41. Žalovaná vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že pred daním výpovede dostala naposledy rozhodnutie o plate zo dňa 30.7.2010, kde jej bola priznaná tarifná mzda vo výške 480,50 Eur, osobný príplatok vo výške 269 Eur a príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla vo výške 16,50 Eur. Ďalšie rozhodnutie o plate, na ktorý sa odvoláva žalovaný vo svojom vyjadrení neobdržala. Do 31.10.2011 jej plynula výpovedná lehota na základe výpovede, ktorú obdržala 1.7.2011 z pracovného pomeru. Poberala mzdu a mala za to, že túto mzdu poberá podľa rozhodnutia o plate zo dňa 30.7.2010.

42. Uviedla, že jej priamym vedúcim bol vedúci strediska v Trebišove, ktorý dával návrh na priznanie výšky osobného príplatku podľa organizačného poriadku platného u žalovaného. Návrh podával do Košíc, vedenie žalovaného a o výške platu a o priznaní osobného príplatku rozhodoval riaditeľ. Uviedla, že odmena pri príležitosti životného jubilea pri dosiahnutí 50. roku veku jej mala byť priznaná podľa kolektívnej zmluvy, ktorá platila u žalovaného v čase keď dovŕšila životné jubileum dosiahnutie 50-teho roku veku. O priznaní odmien rozhodovalo vedenie v Košiciach, výšku odmien pre jednotlivých zamestnancov v Trebišove určoval vedúci strediska.

43. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa nemá nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.7. do 12.7.2011, keďže až 13.7.2011 mu bol doručený nesúhlas žalobkyne so skončením pracovného pomeru a oznámenie, že trvá na ďalšom zamestnaní. Žalovaný ďalej uviedol, že osobný príplatok nie je nárokovateľnou zložkou platu. O tom či ho dostane určitý zamestnanec a v akej výške, alebo či bude vôbec takýto priznaný alebo odňatý zamestnancovi rozhoduje zamestnávateľ, teda žalovaný.

44. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 20.2.2015 poukázal, že žalobkyňa si z titulu náhrady mzdy nemôže uplatniť žiadne nároky za obdobie predchádzajúce dňu 13.7.2011. Uviedol, že žalobkyňa popierala, že by jej bolo rozhodnutie o plate zo dňa 1.7.2011 odovzdávané dňa 1.7.2011

spolu s výpoveďou, a uvádzala, že celé rozhodnutie o plate bolo vyhotovené zo strany zamestnávateľa účelovo a dodatočne. Žalovaný však poukázal, že rozhodnutie o plate zo dňa 1.7.2011 v daný deň reálne existovalo a žalobkyňa s ním podľa vedomosti žalovaného bola oboznámená. Prečo sa na rovnopise tohto rozhodnutia nenachádza ani podpis žalobkyne, ani poznámka L. a pani O. o odmietnutí jej prevzatia, nie je žalovanému známe. Sama žalobkyňa totiž vo viacerých vyjadreniach uviedla, že v deň doručovania výpovede konala v ťažkom psychickom rozporení, keďže takýto postup zo strany zamestnávateľa neočakávala. Rovnako stresujúce bolo odovzdanie výpovede aj pre jej kolegov L. a pani O. zrejme práve z toho dôvodu na to, že poznámku by bolo vhodné uviesť aj na rozhodnutí zabudli. Prečo L. nespomenul v konaní o neplatnosť výpovede, že spolu s výpoveďou doručoval aj rozhodnutie o plate v konaní o neplatnosť výpovede bola táto informácia absolútne irelevantná a nikto mu takúto otázku priamo nepoložil.

45. Žalovaný poukázal na ust. § 4 ods. 7 zákona č. 553/2003 Z. z. podľa ktorého zamestnávateľ je povinný písomne oznámiť zamestnancovi výšku a zloženie funkčného platu pri uzatvorení pracovnej zmluvy, pri zmene druhu práce alebo pri úprave funkčného platu. Zákon teda vraví o povinnosti písomne oznámiť výšku a zloženie funkčného platu zamestnancovi, nie o povinnosti doručiť toto oznámenie. Zákon č. 552/2003 Z. z. a zákon č. 553/2003 Z. z. neobsahujú špeciálnu úpravu o doručovaní, preto sa pri doručovaní s princípom subsidiarity využíva úprava obsiahnutá v Zákonníku práce teda v zákone č. 311/2001 Z. z.

46. Podľa § 38 ods. 1 zákonníka práce platí, že sa doručujú písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinnosti zamestnanca vyplývajúcej z pracovnej zmluvy. Z tohto ustanovenia je teda zrejmé, že podľa Zákonníka práce doručovať písomnosti týkajúce sa úpravy platu prípadne mzdy doručovať netreba. Podľa žalovaného oznámenie o výške a zložení funkčného platu je len úkonom s de facto deklaratornými účinkami, pretože k určeniu výšky a zloženiu funkčného platu dochádza na základe zákona alebo jednostranne na základe rozhodnutia zamestnávateľa pri súčasnom rešpektovaní podmienok stanovených zákonom. Ak zamestnávateľ, teda žalovaný v rozhodnutí o plate zo dňa 1.7.2011 upravil funkčný plat žalobkyne na 480,50 Eur, konal plne v medziach zákona, pretože výška tarifného platu vyplynula z jej zaradenia do platovej triedy a platového stupňa, na príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla už podľa zákona nemala nárok, keďže zverené vozidlo jej bolo s účinnosťou od 1.7.2011 odňaté a osobný príplatok jej zamestnávateľ odňal v súlade s § 10 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z. z., podľa ktorého o priznaní osobného príplatku podľa ods. 1 jeho zvýšení, znížení alebo odobratí rozhoduje zamestnávateľ na základe písomného návrhu príslušného vedúceho zamestnanca.

47. Okruh osôb, ktoré majú u žalovaného postavenie vedúceho zamestnanca vyplýva z čl. 18 Pracovného poriadku, z neho možno vyvodit', že príslušným vedúcim zamestnancom je v prípade žalobkyne nielen vedúci strediska v Trebišove ,ale nesporne aj riaditeľ, ktorý je zároveň štatutárnym orgánom a to podľa čl. 5.5.2 organizačného poriadku platného od 1.1.2011 a v rozhodnom období mu prináležalo okrem iného aj oprávnenie zaraďovať zamestnancov na funkčné miesta, stanoviť a upravovať im platy a určovať odmeny v rozsahu ponechaných kompetencií. Žalovaný poukázal, že oznámenie o výške a zložení funkčného platu teda nemá konštitutívne účinky, ktoré by boli viazané na moment jeho doručenia zamestnancovi ako tvrdí žalobkyňa, ale len deklaruje určitý stav, ktorý už nastal.

48. Zákon č. 553/2003 Z. z. nestanovuje ani lehotu dokedy je zamestnávateľ povinný toto oznámenie urobiť, ani konkrétnu formu a ani následok neplatnosti pre prípad, že sa tak neudeje. Žalovaný v tomto vyjadrení poukázal aj na to, že žalobkyňa bola s rozhodnutím o plate zo dňa 1.7.2011 oboznámená v deň doručovania výpovede, pričom o úprave funkčného platu bola informovaná aj inak a to prostredníctvom výplatných pásov, ktoré si prevzala za mesiace júl, august, september, október 2011. Na každej z výplatných pásov je uvedený celkový funkčný plat v sume 480,50 Eur ako aj jeho jediná zložka - tarifa 480,50 Eur. Z výplatnej pásky teda vyplýva nielen celková výška funkčného platu ,ale aj jeho zloženie a to pri zachovaní písomnej formy.

49. Žalovaný ďalej v tomto písomnom vyjadrení poukázal, že podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce zamestnancovi v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru priznáva zákon len a len nárok na náhradu mzdy, nič menej ani nič viac, teda nemá žalobkyňa nárok na iné plnenia a to odmeny a príspevky zo sociálneho fondu, ktoré si uplatnila žalobkyňa žalobou. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa si zjavne zamieňa pojmy používanie služobného auta čo je niečo úplne iné ako zverenie

služobného motorového vozidla, na ktoré sa následne viaže aj príplatok za služobné motorové vozidlo, ktoré žalobkyňa poberala do 1.7.2011 vo výške 16,50 Eur mesačne. Uviedol, že počet zamestnancov, ktorí potrebujú využívať služobné autá je vyšší než počet áut, ktoré má zamestnávateľ (žalovaný) k dispozícii. Z toho vyplýva, že nie každý zamestnanec, ktorý auto využíva, ho má aj zverenú do starostlivosti (a teda nie každý takýto zamestnanec má nárok na príplatok za služobné motorové vozidlo). O tom, komu bude vozidlo pridelené (aj s príslušným príplatkom) rozhoduje zamestnávateľ. Zverenie vozidla konkrétnemu zamestnancovi nemožno chápať ako jeho výlučné právo na užívanie príslušného služobného vozidla, ktoré si zamestnanci požičiavajú podľa potreby. V starostlivosti ho však má len ten, komu bolo zverenú. Žalobkyňa síce mala jedno z vozidiel zamestnávateľa zverenú do starostlivosti, avšak len do 1.7.2011 o čom svedčí e-mail L. zo dňa 7.7.2011, ktorým oznamoval na vedenie do Košíc, že 1.7.2011 zverenú vozidlo žalobkyňa odovzdala, čím jej zanikol nárok na príplatok za služobné motorové vozidlo. To však ešte neznamená, že po uvedenom dni nemohla predmetné vozidlo využívať na služobné účely. Výpisy z elektronického systému prevádzky motorového vozidla a evidenčné číslo vozidla H. doložené do spisu zo strany žaloby nepreukazujú nič iné, len to, že žalobkyňa v mesiacoch júl a august 2011 predmetné vozidlo použila v tom čase už rovnako ako všetci tí, ktoré služobné auto potrebujú ale zverenú ho nemajú, teda bez nároku na príplatok za služobné motorové vozidlo.

50. Žalovaný na preukázanie uvedených tvrdení predložil súdu tzv. výplatné pásky žalobkyne za obdobie júl, august, september, október 2011, z ktorých súd zistil, že funkčný plat žalobkyne bol v každom z týchto mesiacov vo výške 480,50 Eur.

51. Ďalej žalovaný predložil mail, ktorý zaslal L., vedúci strediska v Trebišove L. na riaditeľstvo do Košíc, kde oznámil L. že 1.7.2011 bolo vozidlo Ford Transit Conect H. odovzdané žalobkyňou na referát dopravy, preto žiadal o zrušenie dohody o zverení motorového vozidla vyššie menovanej.

52. Žalovaný súdu predložil aj organizačný poriadok žalovaného platný od 1.1.2011. V bode 5.5.2 organizačného poriadku sa uvádza, že na čele žalovaného stojí riaditeľ, ktorý riadi túto organizáciu a je zodpovedný za výsledky jej hospodárenia predsedovi Košického samosprávneho kraja a zastupiteľstvu Košického samosprávneho kraja. Zastupuje žalovaného pri rokovaní a stykoch s inými organizáciami. Medzi jeho oprávnenia patrí zaraďovať zamestnancov na funkčné miesta, stanoviť a upravovať im platy a určovať odmeny v rozsahu ponechaných kompetencií.

53. K vyššie citovanému vyjadreniu žalovaného sa žalobkyňa vyjadrila písomne dňa 15.1.2015v ktorom uviedla, že trvá na uplatnení svojich mzdových nárokov zodpovedajúcich obdobiu od 1.7.2011 do 12.7.2011. Naďalej tvrdila, že rozhodnutie o plate zo dňa 1.7.2011 jej žalovaný nikdy nedoručoval, ani sa o to nepokúsil, a to aj napriek tomu, že ostatné rozhodnutia o zmene výšky a zloženia funkčného platu jej doručené boli. Žalovaný podľa nej nijakým spôsobom nevie preukázať existenciu predmetného rozhodnutia o plate v čase doručovania výpovede žalobkyne. Vydanie takéhoto rozhodnutia o plate zo dňa 1.7.2011 nemalo ani svoje logické opodstatnenie, nakoľko spočívalo v odňatí osobného príplatku a príplatku za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla napriek tomu, že žalovaný 18 dní predtým odňal žalobkyne osobný príplatok na neurčito z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaný mal povinnosť písomne oznámiť jej výšku a zloženie funkčného platu pri úprave funkčného platu. Podľa žalobkyne práve za situácie údajného zníženia funkčného platu bola doslova jej vydaním na milosť a nemilosť žalovaného. Podľa žalobkyne zamestnanec musí predsa vedieť výšku svojho platu, aby sa mohol rozhodnúť, či za takýchto podmienok chce zotrvať v pracovnom pomere. Žalobkyne nie je zrejmé, aké zákonné podmienky sa zmenili, že jej mali byť odňaté všetky príplatky, pričom zverenú motorové vozidlo jej doteraz nebolo odňaté. Taktiež sa nezmenila jej pracovná náplň a ťažko možno predpokladať, že by sa zmenili jej mimoriadne osobné schopnosti. Podľa žalobkyne ak zákon vyžaduje písomné oznámenie zmeny výšky a zloženia funkčného platu, konštitutívne účinky zmenu platu môžu nastať až po tomto písomnom oznámení k čomu v danom prípade u žalobkyne nedošlo. Naďalej žalobkyňa trvala, že jej funkčný plat v čase doručenia neplatnej výpovedi dňa 1.7. 2011 a rovnako aj v čase, keď oznámila žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní prislúchal vo výške 766 Eur mesačne, a v takejto výške jej vznikol nárok aj na náhradu mzdy.

54. Pokiaľ ide o nevyplatenie odmien a poukážok na relaxačné a regeneračné služby žalobkyňa naďalej trvala na tom, že tieto nároky by dosiahla, nebyť nezákonného skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného. Pokiaľ ide o príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla toto jej bolo zverenú na základe dohody o zverení služobného motorového vozidla v súvislosti s výkonom jej

povolania pod č. 06/TV/08 dňa 23.1.2008. Žalobkyňa bola na základe tejto dohody povinná starať sa o zverené motorové vozidlo, plniť povinnosti v zmysle smernice riaditeľa č. 1/2007, zodpovedala za škodu spôsobenú porušením danej dohody a mala i hmotnú zodpovednosť za použitie kreditnej karty PHM. Tieto jej povinnosti a zodpovednosť mali byť práve počas trvania tejto dohody kompenzované príplatkom za starostlivosť o zverené vozidlo vo výške 500 Sk mesačne (16,50 Eur). Podľa čl. 5 tejto dohody platnosť dohody zaniká skončením pracovného pomeru, preložením zamestnanca na inú funkciu alebo odstúpením od dohody, ani k jednej z týchto skutočností však doteraz nedošlo. Preto nárok žalobkyne na poskytovanie príplatku za starostlivosť o motorové vozidlo jej stále patrí a patril jej aj za obdobie, keď jej žalovaný v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru vôbec neposkytoval plat.

55. Na preukázanie svojho tvrdenia predložila súdu Dohodu č. 06/TV/08 o zverení služobného motorového vozidla zamestnancovi v súvislosti s výkonom povolania, ktorú uzavrela s riaditeľom žalovaného dňa 23.1.2008. V bode V. sú uvedené spôsoby ako táto dohoda zaniká a to buď skončením pracovného pomeru zamestnanca u zamestnávateľa, preložením zamestnanca na inú funkciu na výkon, ktorej pridelenie služobného motorového vozidla nie je potrebné, odstúpením od dohody zamestnávateľom pri opakovanom nedodržiavaní podmienok tejto dohody alebo hrubom porušení pracovnej disciplíny zamestnancom.

56. Žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia, že žalobkyni doručoval spolu s výpoveďou dňa 1.7.2011 aj rozhodnutie o plate platné od 1.7.2011, predložil súdu podpis Ing. Branislava Bodnára vedúceho strediska v Trebišove, ktorý svojim podpisom potvrdil, že preberá zodpovednosť za doručenie rozhodnutia o plate svojim podriadeným ako aj za ochranu osobných údajov v nich uvedených, a teda potvrdil prijatie rozhodnutia o plate pre žalobkyňu platné od 1.7.2011.

57. Žalovaný predložil súdu rozpis nároku, ktorý vyplatil žalobkyni na základe čiastočného uznania, pričom jej vyplatil doplatok náhrady mzdy za obdobie od novembra 2012 do 18.8.2013 t.j. opätovného nástupu do práce v sume 4 586,59 Eur a zároveň jej vyplatil aj úroky z omeškania vo výške 1 818,65 Eur. Na základe tohto čiastočného uznania potom súd vydal rozsudok, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 4 586,59 Eur a úroky z omeškania v sume 1 818,65 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.5.2016.

58. Navrhovateľka v písomnom podaní zo dňa 15.1.2015 upravila petit žaloby (pred vydaním čiastočného rozsudku) tak, že žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 13 873,09 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 4 784,49 Eur a spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,5 % zo sumy 1 142 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia, vo výške 9,25 % zo sumy 285,50 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 2 528,50 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 305,50 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia a vo výške 8,5 % ročne zo sumy 3 897,09 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia a nahradiť jej trovy konania.

59. Žalovaný navrhol v konaní vypočúť ako svedkov Ing. Zoltána Bartoša a Ing. Branislava Bodnára. Zároveň predložil súdu aj mzdový list žalobkyne za rok 2011.

60. Žalobkyňa predložila súdu na preukázanie svojich tvrdení rozhodnutie o odňatí osobného príplatku, ktoré vydal žalovaný dňa 13.6.2011, v ktorom jej oznámil, že na základe porušenia pracovnej disciplíny jej odníma osobný príplatok vo výške 100 % na dobu od 1.5.2011 na neurčito. K tvrdeniu, že jej boli doručované rozhodnutia o plate predtým, ale aj po neplatnom skončení pracovného pomeru predložila súdu rozhodnutie o plate zo dňa 2.1.2014, na základe ktorého jej bol priznaný funkčný plat vo výške 496,50 Eur rozhodnutie zo dňa 1.7.2015, v ktorom jej bol priznaný funkčný plat vo výške 745 Eur, rozhodnutie zo dňa 31.12.2015, v ktorom jej bol priznaný funkčný plat vo výške 766 Eur. Rovnako predložila aj dohodu o hmotnej zodpovednosti zo dňa 23.8.2008, ktorou prevzala hmotnú zodpovednosť za schodok na zverených hodnotách, ktoré bola povinná vyúčtovať za hodnotu kreditnej karty za čerpané a zúčtované pohonné hmoty, nakúpený tovar a služby na kreditnú kartu PHM za motorové vozidlo s príslušenstvom a výbavou prevzaté vo vozom zošite nachádzajúcom sa na referáte dopravy SaÚ Trebišov v hodnote 704 011 Sk. Predložila aj smernicu kolobeh dokladov platnú u žalovaného od 25.11.2009 ktorá v bode 5.14. kde uvádza, že všetky činnosti týkajúce sa personalistiky a miezd sú podrobne popísané v organizačnej smernici OS17 - Personálne činnosti. Medzi tieto činnosti patrí aj zmena platového zaradenia. Predložila aj tlačivo - Návrh na úpravu platu.

61. Žalovaný v písomnom podaní, ktoré bolo doručené súdu 23.6.2017 oznámil, že žalobkyni titulom neplatného skončenia pracovného pomeru vyplatil dňa 16.9.2013 náhradu mzdy za 12 mesiacov t.j. od 1.11.2011 vo výške 5 766 Eur a titulom rozsudku Okresného súdu Košice I spis. zn. 13Cpr/2/2014-190 zo dňa 11.5.2016 uhradil žalobkyni titulom náhrady mzdy sumu 4 586,59 Eur za obdobie od 1.11.2012 do 18.8.2013 a sumu vo výške 1 818,65 Eur z titulu úrokov z omeškania.

62. V konaní bol vypočutý svedok L. ktorý bol zamestnaný ako vedúci strediska v Trebišove, v čase doručovania výpovede z pracovného pomeru žalobkyni. Menovaný svedok potvrdil, že doručoval výpoveď žalobkyni, ktorú však odmietla prevziať. Poprel, že by bol spolu s výpoveďou doručoval žalobkyni aj nejaké iné písomnosti napr. rozhodnutie o plate. Uviedol, že do jeho právomoci patrilo aj predkladanie návrhov na zníženie platu alebo prípadne návrh na úpravu platu jednotlivým podriadeným zamestnancom. Tieto návrhy predkladal výrobnotechnickému námestníkovi do Košíc.

63. Menovaný svedok nepoprel, že potvrdil prijatie rozhodnutia o plate platného od 1.7.2011 pre žalobkyňu, že na tomto tlačive sa nachádza jeho podpis, ale k tomu, kedy sa to malo stať, že túto listinu podpísal, sa nevedel vyjadriť. Potvrdil, že ak preberal nejaké doklady, ktoré mal doručiť svojim zamestnancom, tak podpisoval ich prevzatie osobne na personálnom oddelení v Košiciach, kde rukou dopísal prevzal dňa a dal tam aj svoj podpis. Svedok ďalej uviedol, že ak by mal takýto dekrét, teda ak by mal rozhodnutie o plate k dispozícii pri doručovaní výpovede žalobkyni nebol dôvod prečo by toto rozhodnutie nebol doručil spolu s výpoveďou žalobkyni. Pripustil, že napísal na riaditeľstvo do Košíc mail, že žalobkyňa odovzdala motorové vozidlo, ktoré mala zverené do svojej starostlivosti. Poukázal na to, že niektorí zamestnanci mali zverené služobné motorové vozidlo, ktoré však mohli používať aj iní zamestnanci, keď o tom rozhodol on, keď vypísal príkaz na jazdu.

64. Žalobkyňa dňa 7.11.2017 doručila súdu záverečné vyjadrenie vo veci samej, v ktorom poukázala na to, že jej funkčný plat v čase dania výpovede i v čase oznámenia, že trvá na ďalšom zamestnávaní bol 766 Eur a je viac ako nepravdepodobné, aby 18 dní od vydania rozhodnutia o odňatí osobného príplatku na dobu neurčitú sa žalovaný opätovne začal zaoberať otázkou oprávnenosti vyplácania príplatkov k tarifnému platu žalobkyne a dospel odrazu po rokoch vyplácania osobného príplatku žalobkyni k záveru, že žalobkyňa predsa len neposkytuje taký pracovný výkon, žeby jej mal patriť osobný príplato a preto by duplicitne rozhodoval o odňatí osobného príplatku, ktorý jej pred viac ako dvoma týždňami odňal z iných dôvodov a vydal o tom nové rozhodnutie o plate zo dňa 1.7.2011. Ak si žalovaný v tom čase stál za svojim rozhodnutím zo dňa 13.6.2011, nebol by ho negoval novým rozhodnutím zo dňa 1.7.2011. Podľa žalobkyne sa oveľa pravdepodobnejšie javí verzia, že žalovaný si až po právoplatnom skončení konania o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru uvedomil, že vzhľadom na to, že sa konajúce súdy nedomnievali, že žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu bude jeho rozhodnutie o odňatí osobného príplatku zo dňa 13.6.2011 z disciplinárnych dôvodov neopodstatnené a žalobkyňa by sa mohla domáhať náhrady svojho funkčného platu v plnom rozsahu, preto pristúpil dodatočne k vyhotoveniu údajného rozhodnutia o plate zo dňa 1.7.2011. V tomto písomnom vyjadrení žalobkyňa uviedla, že zamestnávateľ nemôže svojvoľne bez danosti racionálnych dôvodov priznávať a odnímať osobné príplatky zamestnancom a tí nesmú byť vystavení svojvôli zo strany zamestnávateľa a poukázala na čl. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého výkon práva a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávného vzťahu alebo spoluzamestnancov. Poukázala aj na § 3 ods. 3 Zákonníka práce, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávného vzťahu alebo spoluzamestnancov. K príplatku za vedenie a starostlivosť o motorové vozidlo poukázala žalobkyňa, že nikdy nebola zrušená dohoda o zverení služobného motorového vozidla a ani nikdy nezanikla.

65. Žalobkyňa si ostatné nároky uplatňovala titulom náhrady škody, ktorá jej mala vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s tým, že žalovaný s ňou neplatne skončil pracovný pomer a neprideľoval jej prácu, pričom ak by sa tohto protiprávneho konania nebol dopustil, žalobkyňa by bola tieto plnenia dosiahla.

66. Posledným písomným podaním žalobkyňa upresnila výšku svojho nároku a toto podanie je datované dňom 7.3.2018, v ktorom žiadala priznať sumu 9 286,50 Eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 2 773,14 Eur, úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 856,50 Eur od 12.1.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 285,50 Eur od 12.1.2016 do zaplatenia,

úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2 528,50 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 3 903 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia a 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1 713 Eur od 12.1.2016 do zaplataenia. Z tohto písomného podania súd zistil, že úrok z omeškania titulom nevyplatenia náhrady mzdy vyčíslila žalobkyňa vo výške 665,15 Eur, mimo ďalších úrokov zo súm, ktoré žiadala priznať.

67. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 31.8.2018 potvrdila, že prevzala výplatné pásky za odpracované mesiace júl, august, september a október 2011, pričom nenamietala výšku funkčného platu, ani odňatie osobného príplatku a príplatku za služobné motorové vozidlo.

68. Žalovaný poukázal na to, že odňatie osobných príplatkov rozhodnutiami žalovaného zo dňa 11.3.2011 a 13.6.2011 bolo dané pre porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, avšak platový dekrét z 1.7.2011 bol vydaný z toho dôvodu, že žalovaný pristúpil k úprave funkčného platu žalobkyne, pretože nebol spokojný s výkonom jej práce.

69. Žalobkyňa na tomto pojednávaní poprela, že by bola odovzdala motorové vozidlo, ktoré jej bolo zverené dňa 1.7.2011 a podľa nej ho odovzdala až 31.10.2011 po skončení výpovednej lehoty.

70. V konaní bola vypočutá svedkyňa W. zamestnankyňa žalovaného, ktorá bola prítomná pri tom, keď L. doručoval žalobkyňi výpoveď z pracovného pomeru, ktorú žalobkyňa neprezvala. Následne menovaná svedkyňa podpísala na výpovedi, že žalobkyňa odmietla prevziať túto výpoveď. Nevedela sa vyjadriť ku skutočnosti, či spolu s výpoveďou L. doručoval žalobkyňi aj rozhodnutie o plate.

71. V konaní bol vypočutý aj svedok B., zamestnanec žalovaného, ktorý si vzhľadom na odstup času nevedel spomenúť, či a kedy odovzdala žalobkyňa zverené služobné motorové vozidlo. Potvrdil, že v roku 2010 kedy nastúpil do zamestnania ku žalovanému už žalobkyňa mala zverené služobné motorové vozidlo značky Ford Conect.

72. Súd takto zistený skutkový stav posúdil podľa nasledujúcich právnych predpisov:

73. Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, tento zákon upravuje práva a povinnosti zamestnancov a zamestnávateľov pri výkone práce vo verejnom záujme.

74. Podľa ust. § 1 ods. 4 citovaného zákona, na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

75. Podľa ust. § 1 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tento zákon upravuje odmeňovanie niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme u zamestnávateľov, ktorými sú ďalšie rozpočtové organizácie štátu, obce a vyššieho územného celku, príspevkové organizácie štátu, obce a vyššieho územného celku.

76. Podľa ust. § 10 ods. 1 citovaného zákona, zamestnancovi na ocenenie mimoriadnych osobných schopností, dosahovaných pracovných výsledkov alebo za vykonávanie práce nad rámec pracovných povinností možno priznať osobný príplatok až do sumy zodpovedajúcej ustanovenému limitu. Osobný príplatok sa určí pevnou sumou zaokrúhlenou na 50 eurocentov nahor.

Podľa ust. § 10 ods. 2 citovaného zákona, o priznaní osobného príplatku podľa odseku 1, jeho zvýšení, znížení alebo odobratí rozhoduje zamestnávateľ na základe písomného návrhu príslušného vedúceho zamestnanca.

77. Podľa ust. § 14b citovaného zákona, zamestnancovi za starostlivosť o pridelené služobné motorové vozidlo a za jeho vedenie na účely plnenia pracovných úloh, ak starostlivosť o pridelené služobné motorové vozidlo a jeho vedenie je nad rámec pracovných povinností, patrí príplatok mesačne až do sumy 20 eur. Podmienky na poskytovanie príplatku za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla zamestnávateľ upraví v kolektívnej zmluve alebo vo vnútornom predpise.

78. Podľa ust. § 20 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, zamestnávateľ môže poskytovať zamestnancovi odmenu za kvalitné vykonávanie pracovných činností alebo za vykonanie práce presahujúcej rámec pracovných činností vyplývajúcich z dohodnutého druhu práce, c) pracovné zásluhy pri dosiahnutí 50 rokov a 60 rokov veku až do sumy jeho funkčného platu.

79. Podľa ust. § 29 ods. 1 citovaného zákona, ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na zamestnávateľov a zamestnancov podľa § 1 ods. 1, obsahujú ustanovenia o mzde, je ňou plat podľa tohto zákona.

80. Podľa ust. § 29 ods. 2 citovaného zákona, ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na zamestnávateľov a zamestnancov podľa § 1 ods. 1, obsahujú ustanovenia o priemernom zárobku alebo o priemernej mzde, je ním funkčný plat podľa § 4 ods. 4 až 6, plat pri výkone inej práce alebo funkčný plat podľa § 30 ods. 3 priznaný zamestnancovi v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie.

81. Podľa ust. § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

82. V konaní bolo nesporné, že žalobkyňa je zamestnaná u žalovaného od 1.9.1982, že dňa 1.7.2011 jej doručil žalovaný výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Táto výpoveď bola vyhlásená za neplatnú rozsudkom Okresného súdu v Trebišove č.k. 6Cpr/1/2011-128 zo dňa 26.9.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 2CoPr/1/2013-159 zo dňa 13.6.2013, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 7.8.2013.

83. Nesporným bolo aj to, že žalobkyňa dňa 8.7.2011 zaslala žalovanému oznámenie, že nesúhlasí s výpoveďou, a že trvá na ďalšom zamestnaní, pričom túto výzvu žalobkyne žalovaný prevzal dňa 13.7.2011. Žalovaný vyzval výzvou zo dňa 15.8.2013 žalobkyňu na nástup do práce, ktorá skutočne do práce ku žalovanému nastúpila dňa 19.8.2013.

84. Tým, že žalobkyni bola daná neplatná výpoveď z pracovného pomeru jej vznikol nárok na vyplatenie náhrady mzdy za obdobie od 1.11.2011 do 19.8.2013. Tento nárok si žalobkyňa vyčíslila vo výške 10 867,59 Eur . Pri náhrade mzdy súd vychádzal z výšky funkčného platu, ktorý bol žalobkyni určený rozhodnutím o plate zo dňa 1.7.2011, ktorým jej bol priznaný tarifný plat vo výške 480,50 Eur. Takto jej podľa názoru súdu vznikol nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.11.2011 do 19.8.2013, spolu v sume 10 352,59 Eur a to za rok 2011 v sume 961 Eur (2x480,50 Eur), za rok 2012 v sume 5 766 Eur (12x 480,50 Eur) , za rok 2013 v sume 3 363,50 Eur (7x480,50 Eur) a za august 2013 v sume 262,09 Eur. Žalovaný jej túto sumu vyplatil vo výške 5 766 Eur v septembri 2013 a na základe vyššie citovaného rozsudku na základe čiastočného uznania jej vyplatil sumu 4 586,59 Eur, teda spolu jej vyplatil sumu, na ktorú mala nárok žalobkyňa titulom náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru v sume 10 352,59 Eur. Úroky z náhrady mzdy si žalobkyňa uplatnila vo výške 665,15 Eur, pričom žalovaný jej vyplatil úroky z titulu náhrady mzdy až vo výške 1 818,65 Eur. Pri určení výšky náhrady mzdy súd vychádzal z rozhodnutia o plate zo dňa 1.7.2011, ktorého prevzatie žalobkyňou žalovaný síce súdu nepreukázal, že jej toto rozhodnutie doručoval žalobkyni pri doručovaní výpovede z pracovného pomeru dňa 1.7.2011. Zákon č. 553/2003 Z. z. nesankcionuje nedoručenie rozhodnutia o plate neplatnosťou tohto rozhodnutia o plate. O výške platu sa žalobkyňa dozvedela z tzv. výplatných pásov, ktoré prevzala za mesiace júl, august, september a október 2011, čo sama potvrdila v konaní, pričom mala možnosť už vtedy napadnúť neplatnosť tohoto rozhodnutia o plate , čo však neurobila.

85. Súd nevychádzal pri určení výšky nároku na náhradu mzdy žalobkyni titulom neplatného skončenia pracovného pomeru z funkčného platu, ktorý mala priznaný žalobkyňa pred 1.7.2011 vo výške 766 Eur, a ktorý zahŕňal aj osobný príplatok 269 Eur a príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla v sume 16,50 Eur. Podľa názoru súdu priznanie osobného príplatku prípadne jeho odňatie patrí do výlučnej právomoci zamestnávateľa a tento osobný príplatok nie je nárokovateľný, preto súd má za

to, že žalobkyni nepatrí osobný príplatok keďže jej ho zamestnávateľ odňal na základe rozhodnutia o plate zo dňa 1.7.2011.

86. Žalobkyňa tvrdila, že rozhodnutia o plate zo dňa 1.7.2011 bolo dodatočne vyhotovené žalovaným po určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru v roku 2013. Táto skutočnosť je však nepravdepodobná keďže svedok L. vedúci strediska v Trebišove podpísal prevzatie tohto rozhodnutia na riaditeľstve v Košiciach, túto skutočnosť nepoprel a nemohlo byť toto rozhodnutie vyhotovené dodatočne až po skončení súdnych sporov, keďže s týmto svedkom skončil pracovný pomer žalovaný dňom 31.8.2011.

87. To že existovalo rozhodnutie o plate zo dňa 1.7.2011 svedčí aj to, že pri spracovaní mzdy žalobkyne za obdobie od júla do októbra 2011 z neho zamestnávateľ vychádzal pri vypočítaní mzdy žalobkyni za toto obdobie.

88. Súd nepriznal žalovanej okrem osobného príplatku ani príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla, na ktorý si žalobkyňa uplatňovala nárok podľa § 14b zákona č. 553/2003 Z. z. Vychádzal z mailu zo dňa 7.7.2011, v ktorom oznámil L., vedúci strediska v Trebišove na riaditeľstvo do Košíc, že žalobkyňa odovzdala zverené vozidlo Ford Transit Conect na referát dopravy. Žalobkyňa tvrdila, že predmetné služobné motorové vozidlo odovzdala žalovanému až dňa 31.10.2011, túto skutočnosť však nevedela súdu preukázať. Tvrdila, že ho používala ho aj v mesiacoch júl a august 2011, čo však neznamená, že po 1.7.2011 jej príplatok za toto vozidlo patril aj keď toto vozidlo použila. Ďalej uviedla, že nebola zrušená dohoda o hmotnej zodpovednosti za toto vozidlo, že ju žalovaný nechal ho používať a pokiaľ by na tomto vozidle bola vznikla škoda uplatňoval by si ju voči nej žalovaný na základe tejto dohody. Súd konštatuje, že síce v dohode o hmotnej zodpovednosti za zverené vozidlo sa uvádzajú spôsoby zániku tejto dohody, avšak žalobkyňa tým, že odovzdala toto vozidlo dňa 1.7.2011 na referát dopravy zanikol jej nárok na vyplácanie príspevku za starostlivosť o služobné motorové vozidlo.

89. K ďalšiemu nároku žalobkyne a to k doplatku odmeny pri príležitosti životného jubilea súd uvádza, že táto odmena jej bola vyplatená vo výške funkčného platu žalovaným správne podľa výšky funkčného platu na základe rozhodnutia o plate zo dňa 1.7.2011, preto nemá žalobkyňa nárok na jeho doplatok.

90. Žalovaná nemá nárok na náhradu za poukážky na relaxačné a regeneračné služby, pretože podľa kolektívnej zmluvy za roky 2011, 2012 platnej u žalovaného musela byť žalovaná po celé obdobia rokov 2011 a 2012 v evidenčnom stave žalovaného ako svojho zamestnávateľa, čo nebola, pretože dostala výpoveď z pracovného pomeru v júli 2011. Tieto nároky nemožno subsumovať pod nároky zamestnanca pri neplatnom skončení pracovného pomeru podľa § 79, ods. 1 Zákonníka práce.

91. Súd dospel k záveru, že žalobkyňa nemá právny nárok ani na odmeny, ktoré si uplatňovala za roky 2011 a 2012, pretože ide o nenárokovateľné položky, výšku ktorých si žalobkyňa sama stanovila v žalobnom návrhu.

92. Z uvedených dôvodov keďže nárok na náhradu mzdy bol žalovaným žalobkyni uspokojený, vyplatený v plnej výške vo výške 10 352,59 Eur, úrok z omeškania jej bol priznaný vyšší než na ktorý mala nárok z tejto náhrady mzdy, a ostatné nároky žalobkyne podľa názoru súdu žalobkyni nepatria, súd žalobu vo vylúčenej časti zamietol ako nedôvodnú.

93. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobkyňa i žalovaný mali vo veci úspech len čiastočný, preto súd žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd Košice I.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda,

z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) [§ 363 CSP].

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.